

Povestea unei vieți

De **Stefan Kecskemeti**

Capitolul XVI

Gratii și sobe

O țuică și un purcel ajută la înființarea neuropsihiatriei copii
Explozii, mobilă pe rate și Caterina Valente

Gratii și sobe

Văzând că aveam oarecare audiență la administrație, reușind să înduplec și contabilul șef să accepte solicitările mele în ce privește dotarea secțiilor, directorul a detronat loțiiitorul său de până atunci, numindu-mă pe mine director adjunct. În acest fel, autoritatea mea a crescut. Prima problemă vitală pentru mine a fost asigurarea ferestrelor cu gratii. O foarte stupidă pornire a celor de la onor MSPS, de care unitatea republicană depindea în totalitate, a fost, din „motive umanitare”, aversiunea față de gratii. Solicitarea mea nu a fost deci onorată. M-am adresat unui tânăr procuror la Hațeg, unde între timp luase ființă un tribunal local, procuror cu care în curând m-au legat relații amicale, dar a eșuat și mi-a sugerat să așteptăm primul incident. Așa a fost, un encefalopat a reușit să cadă de la etajul doi. A scăpat cu o sperietură, nu numai el, ci și noi. Rezultatul intervenției repetate: nul. Peste două săptămâni, cade altul drept în cap și îi explodează calota. Acum procurorul meu se adresează Ministerului Justiției și în cinci zile am avut

aprobarea. Am desenat un model frumos de gratii și în mai puțin de o lună ne-am putut liniști în privința lansărilor accidentale de la etaje. O altă victorie se datorează altui eveniment tragic. Pușa era de gardă și, prin regulament, era obligată să facă un rond pe toate secțiile după miezul nopții. Nu am lăsat-o singură în sistemul pavilionar, unde, între clădiri, în spațiul pe atunci încă slab luminat, iarna circulau și lupi rătăciți. Într-o noapte, ne întâmpină pe o secție miros de carne arsă. Intrând într-un salon, vedem un idiot, râzând, cu mâinile aproape carbonizate în soba unde ardeau cărbuni. Aveam încă de pe atunci o salvare, luăm legătură cu chirurgia din Hațeg sau Deva, nu mai îmi aduc aminte, bolnavul e dus și readus mort după două zile. Am reușit în numai o săptămână să modific toate sobele din secții, în așa fel ca gurile să se deschidă prin perețele dinspre coridoare. Pentru aceasta era nevoie de un număr mare de echipe de zidari și sobari aduși din toată regiunea Hunedoara.

Dincolo de aceste treburi administrative ne-am pus serios de tot pe carte. Aveam un început de bibliotecă personală cu cărți de specialitate, directorul nostru a reușit să obțină 17 abonamente la reviste de specialitate din toată lumea, s-a încropit o bibliotecă a spitalului, inițial modestă, apoi formidabilă, mulțumită binevoitoarei amabilități a Directorului Centrului de Documentare Medicală din capitală, doctorul Nanu care ne-a facilitat și obținerea unor abonamente personale la câte o revistă de specialitate. Mătușa mea din Germania m-a abonat și ea la două titluri de cel mai înalt rang, "Der Nervenarzt", din care după câteva luni, aparițiile s-au rărit fiind furate la București, și "Fortschritte", revista de elită și avangardă a psihiatriei, neurologiei și neurochirurgiei mondiale. Timp aveam, ore în șir puteai studia orice bolnav, așa că premisele formării în specialitate ne-au fost oferite din plin.

Existând în toată țara doar un pumn de specialiști recrutați dintre psihiatrii și mai ales neurologii vârstei adulte, am devenit un fel de autodidact, cu marele avantaj de a nu fi tributari unei singure sfere lingvistice. Amintesc din lumea francofonă pe Heuyer, Michaux, Hecaen și Ajouriaguerra, apoi Lebovici și mulți alții; din sfera germană, Tramer, Lutz, von Stockert, von Staabs, Asperger, și alții; dintre ruși, pe Suhareva, Ossipova și Ușakov; dintre anglo-saxoni, Kanner, Eisenberg, Bender, Klein, Anna Freud, etc.

Am tratat aceste nume ca pe niște idoli, transpunând ideile lor la condițiile, mentalitățile, particularitățile din țara noastră, atât de diferită de lumea lor din punct de vedere sociocultural. În ciuda tentativelor disperate și, pentru mine, absolut ridicole și lipsite de sens de unificare

nozologică, terminologică, psihiatria diferă în funcție de particularități specifice locurilor, epocii, sistemului sociocultural și economic. Cred că popularizarea acestei idei, poate cu nuanțe antipsihiatrice, este marele merit al lui Foucault, din păcate încă insuficient cunoscut de psihiatri.

În ajutorul nostru a venit o personalitate îndeobște temută de toate unitățile de copii pendinte de Minister, o asistentă socială formată în înalta școală a fundației Rockefeller din perioada interbelică. Spaima directorilor de spitale și medicilor de pretutindeni. Doamna Tereza Pop. O dejeană din naștere, fiica unui ofițer, căsătorită cu un înalt funcționar al Ministerului Muncii, juristul Iustin Pop, era prototipul exigenței maximaliste în ce privește ordinea, curățenia, respectarea normelor de igienă, a eficacității intervențiilor terapeutice și a utilizării absolut corecte a fondurilor puse cu maximă generozitate la dispoziția sistemului de asistență și ocrotire. Indiferent de subsidiarele intenții politice de a despovăra oamenii muncii - părinții copiilor handicapați - de grijile cotidiene, pentru a putea să rămână eficienți în „producție”, trebuie recunoscut faptul că orice pretenție justificabilă ale organelor de resort a fost onorată din partea statului român, în ciuda obligațiilor de despăgubiri de război, de întreținerea armatei sovietice etc.

Această doamnă, numai inimă pentru copii, și-a dat seama de utilitatea noastră în profesie și ne-a sprijinit, dar nu ne-a scutit de critici aspre, uneori nedrepte. Dar scopul scuză mijloacele, am profitat mult de prezența ei la intervale regulate în spital. A devenit foarte curând o aliată puternică împotriva rezistenței administrației și contabilității care slujea măruntele interese gregare ale unora dintre reprezentanții forului tutelar. Mica ciupeală funcționa și atunci, chiar dacă încă nu se instaurase marea ciupeală, adică jaful deschis și impertinent care caracterizează minunata noastră tranziție de acum. La București nu se putea merge nici în acele timpuri cu mâna goală.

O țuică și un purcel ajută la înființarea neuropsihiatriei copii

Asupra acestui aspect vom mai reveni la sosirea noului administrator care a adus o echipă consolidată de „colaboratori”, dar și un suflu nou, incontestabil foarte favorabil modernizării spitalului. Venise din rețeaua TBC, la vremea respectivă cel mai puternic și bine organizat departament din Sănătate. Fusese maior de miliție trimis în rezervă pentru oarece matrapazlăcuri, era foarte bine plasat politic, cunoștea tot ministerul și mecanismele intestinale care funcționau bine unse în toate sectoarele construcției socialismului. Dar până sa ajungem la el, încă o poveste care a pregătit modernizarea spitalului nostru și ridicarea lui la nivelul de prim rang între unitățile

din estul continentului. Într-o seară de toamnă apare la noi Directorul Direcției Sanitare Timiș cu un prieten cunoscut de noi din Timișoara. Oaspeți oboșiți, înfrigurați și lihniți de foame, după un periplu în rezervația Retezatului. Directorul nostru, nicăieri. Ei bine, i-am primit cu onorurile cuvenite, i-am tratat cu băutura noastră unicat în regiune. Preluasem sarcinile medicului de laborator și cel de radiolog, altă poveste. Am reușit să obțin de la minister un sublim aparat de bidistilat din import. Cum țuicile din țara Hațegului erau de groază, după cum am mai povestit, dar din prune curate, am pus în funcțiune acest aparat, obținând o licoare de trei ori distilată în apropiere de 60 grade măligane declarată comestibilă, dacă în lampa de spirt ardea cu flacără albastră. Am ordonat bucătăresei să pregătească un purcel din gospodăria anexă și am tras o petrecere pe cinste. Scopul declarat a fost, știind că vor să deschidă un spital în Banat, să încercăm să scăpăm unitatea de cronicii adulți cu care ne-a blagoslovit la deschiderea unității toată țara. Trebuie să spun că dacă se oferea posibilitatea obținerii unor clădiri pentru spitale, diversele departamente ale Ministerului se băteau între ele. Pentru Păclișa, bătălia s-a dat între rețeaua TBC care dorea să deschidă un spital minier pentru silicoză-antracoză într-o zonă cu zeci de mine și rețeaua de psihiatrie adulți care voia să găsească un debușeu pentru cronicii care colmataseră unitățile sale. Spital de neurologie și psihiatrie a copilului nu exista. Secții erau la București, Cluj, Sibiu și Iași. Cămine Spital la Siret în locul coloniei de coreeni, la Râul Vadului între Transilvania și Oltenia. Deci era nevoie de unități de copii. Astfel s-a născut Spitalul nostru și Spitalul Lugoj în Banat. Pentru a face ireversibilă hotărârea luată, în mare grabă trebuiau aduși bolnavi. Așa că din toată țara au sosit cele mai grave și groaznice cazuri, pacienți pe care i-am găsit la venirea noastră acolo.

Conducând în atmosfera destinsă discuția spre problema extinderii rețelei de psihiatrie, ajungem la tema sensibilă. O, dacă nu aveți fonduri suficiente pentru o unitate nouă, noi vă oferim: paturi de adulți, noptiere, veselă, tacâmuri, saltele, două garnituri de lenjerie de pat, două seturi de îmbrăcăminte inclusiv costume, lenjerie de corp, rochii, pijamale, papuci de casă, cu condiția să ne preluați toți bolnavii adulți. Măcar putem scăpa magazinerul de un inventar balast. Zis și făcut, noul contabil șef, mai maleabil decât predecesorul său, deși ca toți contabilii „din naștere” tipic, bănuitor și reținut, mi-a dat acordul și, cum s-ar zice, am bătut palma.

La sosirea acasă, directorul nostru nu putea decât să fie fericit. După o lună și ceva, adultizații noștri, complet echipați și de o eleganță indiscutabilă, au pornit în patru sau cinci autobuze, urmați de patru camioane cu echipament, să deschidă Spitalul Jebel de lângă Timișoara.

Din acel moment, am devenit realmente spital de neuropsihiatrie copii, putând interna cazuistica din toată țara. Contrar voinței noastre, a tinerilor conspiratori, directorul nostru a înghițit totuși o gălușcă, fiindcă șmecherii din capitală i-au organizat un "Congres" de encefalopatii infantile, în urma căreia s-a hotărât menținerea și a unei secții de cronici. Adevărul e că pentru formarea noastră profesională, această secție ne-a oferit o cazuistică variată tocmai bună pentru studiu.

Explozii, mobilă pe rate și Caterina Valente

Acesta a fost momentul în care a sosit și noul administrator. Condiția acceptului său de a veni la Păclișa a fost satisfacerea din partea directorului a unor pretenții personale. Aflând de structura mea oarecum rigidă, vezi refuzul oricăror compromisuri, sub pretextul ridicol că am un nume unguresc, am fost schimbat din funcția de locțiitor al directorului și în locul meu a fost numit Mircea. Ulterior, când relațiile dintre noi s-au mai încălzit, am aflat că în ochii lui, orice ungar este un fascist inveterat și incorijibil. Niciun argument logic nu a putut schimba această părere absurdă. Dar sunt psihiatru, așa că.....

Ilie, așa îi vom spune de acum, a sosit cu soția, un asistent radiolog cu soția, un funcționar cu soția, un cofetar, doi frați originari din Bihor, unul căsătorit cu o asistentă simpatică, celălalt cu o funcționară foarte drăguță, azi i s-ar spune sexy. În fine, un zurliu bun la toate, oltean iscusit și uns cu toate unsorile, care a devenit principalul nostru achizitor la minister.

Desfășurând o campanie pentru a fi acceptat, Ilie al nostru a început prin a se ocupa de îmbunătățirea condițiilor noastre de viață. În primul rând, și-a amenajat propria locuință alături de cea a directorului nostru, dar ne-a mutat și pe noi, medicii, în castel. Într-o lună, ni s-a amenajat un apartament cu antreu, două camere, o bucătărie, o baie faianțată cu plăci de culoarea vișinei putrede, cea mai frumoasă baie pe care am avut-o vreodată. Din păcate, WC-ul, cu acces de pe coridorul comun, a trebuit să-l împărțim cu familia altui coleg. Acum este momentul să amintim de sistemul de încălzire centrală care a dat castelului mirajul de monument arhitectural. Tot castelul a fost împânzit de țevi puternice, groase, fixate de pereți. Țevile duceau la niște calorifere enorme, de aspect arhaic. Cazanul cu aburi, căci sistemul era cu aburi, a fost situat în subsol și funcționa cu cărbuni, ceea ce în apropierea văii Jiului nu era problemă. Problemă a fost însă sistemul. Odată pornit, mai degrabă urnit, sistemul de încălzire producea prin izbirea unor biete picături de condens niște pocnituri ca din pușcă sau dintr-un tun, în funcție de presiune, și asta, toată noaptea. Când pocniturile deveneau amenințătoare, trebuia să cobor în pivniță și să reduc

presiunea la maximum 3 atmosfere, lucru nu întotdeauna ușor, fiindcă arderea cărbunilor era greu de controlat. Dacă dădeam drumul la robinetul de presiune, era aproape ca o locomotivă, dacă nu reușeam, într-unul sau altul din apartamente exploda un calorifer, rezolvând problema. La fiecare raport de gardă, fețele palide de nesomn trădau suferința unei nopți de teroare, și, invariabil, unul sau altul dintre noi raporta despre o invazie de aburi. Temperatura, când afară gerul curgea de pe versanții Retezatului, ajungea la 35-40 de grade, reglabilă numai prin deschiderea largă a tuturor geamurilor. Țin minte, în acea iarnă, soțul mamei lucrând la Oțelul Roșu în Banat, am primit de la el cel mai frumos brad din viața mea. Era argintiu, plin și absolut simetric. Purtând în inimă atmosfera Crăciunurilor din copilărie, amândoi am acordat în toți anii noștri comuni mare importanță pomilor noștri. Am reușit să ornăm pomul frumos în camera mare și ne-am culcat. Dimineața la sculare, pregătindu-ne să mergem la lucru, arunc o privire în camera mare. Spre stupefacția mea, deși fereastra era larg deschisă toată noaptea, bietul pom decedase de apoplexie. Până și crengile mai groase erau contorsionate, ce să mai zic de splendidele ace argintii căzute toate pe covor. Tighițul nostru, despre care voi mai povesti, s-a jucat în voie cu globurile lăsate trist în jos.

Cazul cel mai fericit a fost aburirea unui aparat de radio, cel mai sălbatic caz, pierderea luciului unei garnituri nou-nouțe de mobilă cumpărată de o pereche de colegi mutați recent într-un apartament. Un asemenea sistem de încălzire centrală am văzut numai cu mulți ani după aceea, la TV, într-un film englez, „Moștenire cu bucluc”. Acolo era vorba de un cinematograful moștenit de cineva, cu un sistem identic de încălzire centrală ca al nostru, buclucul fiind tocmai acest sistem.

Vara însă, locuința noastră era splendidă. Ferestrele din camera mare și din bucătărie se deschideau spre panorama Retezatului, muntele care își schimba fața, după cum am mai amintit, de la un moment la altul. La parter locuiau directorul și familia administratorului. Printr-o altă intrare, trecând prin hol, erau situate birourile. La munte, oricât de caldă ar fi fost ziua, seara se răcorea și adia un vânticel plăcut dinspre Râul Mare, o apă rapidă de munte, unde cei mai isteți puteau prinde cu mâna păstrăvi sau lipani sub pietrele rotunde. Pe malul apei repezi, creșteau flori de munte, superbe garofițe, gălbenele, printre care dansau jucăuș codobaturi.

Susurul apei, o ramură a ei trecea în apropierea castelului prin parc, în nopțile liniștite îți asigura un somn odihnitor. Parcă îți cânta un dulce cântec de leagăn. Apa cristalină, nicicând mai adâncă de un metru, te putea răcori în cea mai mare caniculă, și nu rareori, pe luna plină, stăteam până

târziu în noapte la povești pe malul apei. În depărtare, Peleaga, Gozna și Retezatul străluceau parcă într-o aură de argint.

Trebuie să recunosc, în toți anii petrecuți acolo nu am urcat niciodată până la lacurile glaciare cristaline, dar, ca un adevărat geograf, m-am informat de la fiecare „explorator” în amănunt. Astfel, aflam din timp dacă a fătat vaca la stâna lui Paulin, ce face Lăbuș, uriașul ciobănesc care păzea oile lui Petroni. Se întâmplau și tragedii în regnul necuvântătoarelor. De exemplu, într-o zi s-a stârnit o furtună, un trăsnet neașteptat l-a pus pe berbecul alfa pe fugă, toată turma după el și peste 200 de oi s-au prăbușit în câteva clipe în prăpastie.

Am fost cu Pușa însă de nenumărate ori până la cabana Gura Zlata, mai rar la Gura Apei. Ne duceam ori cu BMW-ul lui Dan, cu care de altfel băteam toate târgurile de țară până la Sebeș și Daia, o mașină splendidă, bicolor alb-albastru, decapotabilă, fabricație 1940, sau cu Wartburgul alb al lui Cireșel, ducând cu noi o parte din producția de tărie, spre desfătarea cabanierii care nu refuza asemenea dezmierdare a gâtlejului; chiar dacă soseam neanunțați, totdeauna avea o rezervă serioasă de virșli care alunecau ușor și în cantitate mare pe gâtlejurile noastre udate bine cu țuica fabricată de acum de mama lui Cireșel. Am avut și o serioasă pierdere: Mircea, care ne părăsea până atunci doar pentru trei-patru zile, după ce bătea dimineața în uși cerșind un codru de pâine și spunând că pleacă pe Retezat, apărând pe versantul sudic la Câmpul lui Neag, s-a hotărât să se transfere la Săvârșin. În castelul Majestății sale Regele Mihai, pe vremea cât umblam pe acolo ca sanepidist, era un preventoriu TBC al Securității, cedat Ministerului Sănătății.

După plecarea lui Mircea, Pușa a fost numită locțiitorul directorului, funcție importantă pentru realizarea în continuare a ideilor noastre novatoare. A păstrat această funcție, până la numirea mea ca director. Între timp ne împrietenisem cu familia administratorului. La un moment dat, la insistențele lor i-am și însoțit la Leagănul de copii din Cluj, unde și-au ales spre adopțiune un băiețel isteț și foarte drăguț, Paul, mult îndrăgit și de noi. Cu timpul, acest copil a devenit un mic terorist care dădea dispoziții la cantină, comandându-și tot felul de mâncăruri deosebite. La un moment dat a început să-și terorizeze părinții adoptivi cu crize de afect terifiante. Profitând de absența lor, cu experiența câștigată prin relația nașului meu cu Peter, urlătorul în copilărie, i-am tras vreo două pe fund cu rezultat instantaneu. Răzbunarea nu a întârziat. Abia sosiți acasă, am fost pârât cu ochi înlăcrimați. Ilie, înfuriat, m-a apostrofat ca „fascist” sadic care intenționează să-

i nenorocească odrasla. Dar tehnica mea a avut efect spre satisfacția soției sale care își recâștigase liniștea.

Era o familie drăguță care alături de Paul mai aveau un teckel, Puck pe nume și o frumoasă cățea, seter irlandez, Sherri. Nu știu de la cine, Paulică primise cadou doi ieduți nemaipomenit de jucăuși. Plecați după nu mai știu ce treburi la Deva, ieduții au fost uitați în locuința lor, la întoarcere am găsit întreaga locuință ca după un dezastru. Totul era dat peste cap, pernele de puf sfărțecate, toată casa numai pene, covoarele strânse, fețele de masă pe jos, scrumiere sparte, până și unele perdele și draperii trase de pe cornișe. Spre marea distracție a lui Paul și dispararea lui Nuți, mama lui adoptivă, a durat două zile până ce o armată de femei de serviciu a reușit să readucă apartamentul la un nivel de locuibilitate.

Micu, fost director al marelui spital de psihiatrie din Sighetul Marmației, venea periodic la Păclișa. După Dictatul de la Viena, el se refugiase cu familia la Lugoj, în Banatul meu, apoi, după revenirea Ardealului de Nord a fost directorul Spitalului de Neuropsihiatrie Oradea până la deportarea lui la canalul Dunărea – Marea Neagră. Reîntors de la canal a funcționat până la adânci bătrâneți ca director al Spitalului de Psihiatrie din Mocrea în Județul Arad, în castelul familiei Solymosi, cu un parc frumos, vara plin cu margarete aduse cu decenii în urmă de stăpâna suferindă de depresie. Era un model de medic, la curent cu ultimele noutăți din specialitate, cu capacitatea de a filtra ceea ce este valoros dintre numeroasele „modernisme” care poluează orice ramură a humaniștilor. Dânsul m-a învățat că nici în psihiatrie nu e aur tot ce strălucește. Aceste lecții mi-au adus ulterior nimbul de conservator care completa lista trăsăturilor mele negative în ochii oficialităților dintotdeauna. El a plecat dintre noi, cu mulți ani mai târziu, într-un mod elegant, întâlnindu-și vechii prieteni și colegi la al doilea congres de psihiatrie în București, coborând din tren la Oradea a făcut un infarct și a închis ochii.

Apăruse o cărțuție cu schițe și nuvele nu mai știu de cine scrisă, cu titlul „Sile voiajorul”.

Directorului nostru i s-a comunicat porecla la prima sindrofie, iar el, cu umor, a primit-o cu seninătate. Și așa a rămas până la moartea sa tragică. Sile ne lansa uneori invitația de a trece seara pe la dânsul. Avea o colecție fantastică de băuturi fine și, pe măsură ce atmosfera se destindea, fiecare dintre noi își putea exprima preferința. Într-o vreme era la modă romul alb cubanez Bacardi ulterior rebotezat după pierderea unui proces legat de marca depusă în Havana Club. Mai târziu preferințele s-au diversificat. Pușa mea prefera Martini sau Cinzano Rosso, vermuturi de

prim rang. Eu, îmi aduc aminte, am vrut să-mi pun șeful în încurcătură și cu o asemenea ocazie i-am spus că singura mea preferință ar fi o țuică de cireșe amare de Hălmăgel. Spre marea mea mirare răspunsul a venit prompt. Te duci în cămară, pe raftul din stânga sus, în rândul doi găsești două sticle, una dintre ele a mai fost destupată, ți-o aduci pe aceea. Am rămas mut.

De fapt, dacă nu stăteam acasă sau la biblioteca spitalului până seara târziu, ne întâlneam ba la unul ba la altul dintre noi. Dan, proprietarul BMW-ului, de exemplu, se înființa în fiecare seară la noi exact la vremea cinei, așa că în curând la achiziții alimentare era luat în calcul. Luase locul lui Mircea plecat la Săvârșin. Era un băiat foarte bine crescut, odrasla unor intelectuali din Cluj, rudă cu directorul. Făcea curte d-șoarei Wassermann, CAP-istul satului, o nemțoaică lungă și osoasă din soiul franțuzoaicelor alsaciene, numită de noi Canțulă. De altfel chenzinele noastre au fost cheltuite în achiziții la Deva, centrul unei regiuni industriale și miniere, aprovizionat excelent în comparație cu alte zone ale țării. De la băuturi fine de import și până la sardinii portugheze și anșoa spaniol sau marocan găseai tot ce-ți dorea inima, exact ca în magazinul Unic, de pe Magheru în capitală. Nu e de mirare că trebuia să trăim din cca. 50 la sută din salariul nu prea generos din aceea vreme. Aveam 950 lei salar tarifar, 50 lei indemnizație de rural și 50 lei spor de periclitare. În capitală Sarmisegetuza exista o bancă cooperatistă, așa am putut prin sume împrumutate pe rate să ne echipăm cu îmbrăcăminte, încălțăminte, așa ne-am luat frigiderul, aparatul de radio și mai târziu, televizorul rusesc. Dar de la bun început ne-am înrobit la rate, și fiecare, absolut fiecare a avut câte un magnetofon cehesc Tesla, sculă grea, dar de bună calitate, numit „Sonet Duo”. În nopțile de gardă, fiecare dintre noi avea obligația de a înregistra muzică ușoară de unde apuca. Înregistrările au fost multiplicare și la oricine ne petreceam serile ascultam și dansam pe aceleași melodii. Cântecul „Ich bin ein Mädchen aus Piraeus” interpretat de Caterina Valente a fost declarat „Imnul Păclisei” și era pus la începutul oricărei sindrofii. Aceste rate la magazinul universal din Hațeg, mijlocite de farmacistul spitalului, domnul Titi, nu au fost chiar legale, deci pe facturi figurau mașini de spălat, biciclete sau alte articole neconsiderate de lux. Clasa muncitoare avea avantaje numai la achiziționarea obiectelor de necesitate.

Povestea unei vieți, de Stefan Kecskemeti

Capitol I

Pe urmele copilăriei și strămoșilor în Timișoara de altădată
http://www.bjt2006.org/SK_Pe_urmele_copilariei_0316.pdf

Capitol II

Educație la mijloc de veac
Cămăși verzi – cămăși maro

http://www.bjt2006.org/SK_Educatie_la_mijloc_de_veac_0816.pdf

Capitol III

Conacul bunicii – raiul pe pământ

Messerschmidt, Titobus și pom de Crăciun în văzduhul timișorean

http://www.bjt2006.org/SK_Conacul_bunicii_1016.pdf

Capitol IV

23 August 1944 – Speranțe de pace și dicționare ruso-române

Între soldați și refugiați, între bombe, cămile și un pui de leu

http://www.bjt2006.org/SK_23august_1316.pdf

Capitol V

Tâlhării și bombe atomice. Petru Groza și Poporul

La Liceul Piarist: "Ești un cretin! Ieși afară!"

Explozii și bătaie cruntă, zeamă de varză, șerpi și altele

http://www.bjt2006.org/SK_Talharii_si_bombe_1616.pdf

Capitol VI

Pășanii cu aligatorul Ali, cu pistoale rătăcite, cu un radio ilegal...

Despre cărți, cinema, muzică și... dragoste

1948 – anul în care au început calamitățile

Primii pași în domeniul medical

http://www.bjt2006.org/SK_Patanii_cu%20aligatorul_Ali_2516.pdf

Capitol VII

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito

Romul și biscuiții fac minuni

Din floare în floare

http://www.bjt2006.org/SK_Vanatoare_de_flebotomii_3516.pdf

Capitol VIII

Picaje cu Aviasan

"Umbre" și "dușmanii poporului"

http://www.bjt2006.org/SK_Picaje_Aviasan_3916.pdf

Capitol IX

La stână și la târguri de fete

Procese și evacuări

1953 – Festivalul Internațional al Tineretului

Aradul intelectual

http://www.bjt2006.org/SK_Targul_de_fete_4416.pdf

Capitol X

Malarie și febră tifoidă în valea Crișului

Hepatită și poliomelită

Educația sanitară și succesul manipulării

Epidemii de isterie

Pășanii cu paraziți și vin roșu

http://www.bjt2006.org/SK_Malarie_febra_tifoida_4816.pdf

Capitolul XI

Între Timișoara și Arad

Lupi pe o noapte de iarnă

La vârsta iubirii și a înțelepciunii

http://www.bjt2006.org/SK_Intre_Timisoara_si_Arad_5116.pdf

Capitolul XII

Medicina la Timișoara cu Benedict Menkes, Emil Stein, Mișu Elias, Mișu Rottenberg ș.a.

http://www.bjt2006.org/SK_Medicina_la%20Timisoara_0417.pdf

Capitolul XIII

O zonă de vis

Mișcarea studențească din 1956

Teroarea Securității

http://www.bjt2006.org/SK_Zona_de_vis_0817.pdf

Capitolul XIV

Studentia la Medicină la Timișoara

43 de ani de fericire

Începuturi ca medic

http://www.bjt2006.org/SK_Studentia_1217.pdf

Capitolul XIV

Medic neuropsihiatru la Păclișa

Țara Hațegului

Vrăjitori și proroci

Datini din strămoși: Nedeie și căsătoria de probă

Săteni și venetici

Neuropsihiatrie în condiții de pionierat

http://www.bjt2006.org/SK_Medic_neuropsihiatru_1417.pdf